

Nieuw-Vlaams Magazine

december 2007

▶ Bourgeois steunt
belangeloze inzet
voor derde wereld

▶ Elsschot,
een politiek schrijver

▶ Ook in 2008
feest de N-VA

Gino De Craemer:
Nu hervormen of
morgen verdrinken

MAGAZINE VAN DE

NVA
NODIG IN VLAANDEREN. NUTTIG IN EUROPA.

- 4 Communicatie blijft zwakke schakel
- 7 Catalanen willen zelf beslissen
- 8 Sociaal-economische hefboomen in eigen handen
- 12 Ledenhervorming kent gouden start
- 14 De zaak Van Overstraeten

Cijfer van de maand

In 2000 stond België nog op de vierde plaats op de *Human Development Index* van de Verenigde Naties. Anno 2007 is het koninkrijk, dat zijn positie sindsdien almaar meer moest prijsgeven, naar de 17de plaats teruggevallen. Toeval of niet, deze periode beslaat exact de regeerperiode Verhofstad I en II.

Nou moe

Toen Vlaams minister Geert Bourgeois onlangs naar de REGLEG-top in Barcelona trok, stuurde de RTBF een journaliste mee. Die ging de andere ministers doodleuk vragen of het wel normaal was dat ze aan tafel zaten met een 'gevaarlijk man' als Bourgeois. In *Humo* zegt voormalig RTBF-baas Gerlache hier het volgende over: "Ik zou dat zo niet hebben gedaan, dat was inderdaad onverantwoord. Journalisten zijn er niet om hun mening te verkondigen."

Dit voorval haalde echter het nieuws niet ...

Goed bezig

"Al veertig jaar schuiven wij, Vlamingen, de problemen voor ons uit, en bij elke regerings-onderhandeling hebben we compromissen met de Walen gesloten. Dat moet maar eens gedaan zijn. De Vlamingen moeten voet bij stuk houden om tot een confederale staat te komen, zoals in Zwitserland. En als dat niet goedschiks lukt, mag België van mij ook gesplitst worden, net zoals Tsjechië en Slowakije ..."

Misdaadauteur Pieter Aspe weigert in *Humo* (28/11) de politiek-correcte schaamlap aan te trekken.

Geknipt

"Veel dossiers zitten vast: de Franstalige minderheid kan beslissingen blokkeren en langdurig afremmen; zo zijn de mechanismen van België gemaakt. Dat leidt tot grote frustraties bij de Vlamingen en tot inertie in het beleid: meteen de reden waarom België langzaam wegglijdt uit de groep van rijke landen."

Guy Tegenbos in *De Standaard* van dinsdag 4 december.

De spot op ...

Met stijgende verbazing

Als u dit leest, zijn we echt begonnen aan de allerlaatste dagen van 2007 en is er nog steeds geen regering. Tenminste, zo ziet het er naar uit op het ogenblik dat ik dit schrijf.

Na meer dan zes maanden aftasten, verkennen, informeren, formeren, praten, en onderhandelen is er nog steeds onvoldoende vertrouwen onder de eventuele regeringspartners om beslissingen te nemen en knopen door te hakken. De mislukking van de tweede formatiepoging van Yves Leterme werd ondertussen druk becommentarieerd waarbij men regelmatig de zwarte piet in onze richting schoof. Ten onrechte. De laatste poging van Yves Leterme om te proberen overeenstemming te vinden over het communautaire, bestond uit het formuleren van drie heel duidelijke vragen die moesten gelezen worden samen met het hoofdstuk staats hervorming waarover hij eensgezindheid onder alle oranje-blauwe gesprekspartners probeerde te krijgen.

De liberale partijen beantwoordden de vragen positief, evenals het kartel CD&V/N-VA. Er was slechts één partij die op deze vraag niet wilde antwoorden en tegenvragen stelde ... En wie dit nog niet duidelijk genoeg vindt, raden we aan nog eens naar de RTBf-reportage te kijken over de regeringsonderhandelingen. Daarin wordt pijnlijk duidelijk dat het cdH vanaf dag 1 geen enkele bereidheid had om echt te praten over een staats hervorming. Het is nu nog te vroeg om te zeggen of die bereidheid er wel zal zijn als er meer partijen om de tafel zitten. Wel staat vast dat de Franstalige eensgezindheid verdwenen is. Veto's en exclusieven tegen mekaar stapelen zich op aan Franstalige kant. Steeds meer Vlamingen kijken met verbazing naar het zuiden van het land en stellen samen met de N-VA vast dat enkel een grote staats hervorming een uitkomst kan bieden uit de Belgische impasse. Dat standpunt verdedigen we al jarenlang. Met uw steun zullen we dat ook in 2008 blijven doen. Aan de onderhandelingstafel, op straat, ... overal.

Bart De Wever
algemeen voorzitter

MEDEDELINGEN

Houdt u van Vlaanderen?

Begin december ontving u onze vraag om uw lidmaatschap te hernieuwen. Doe dit massaal, want met uw lidkaart 2008 op zak bewijst u, net als de N-VA, dat u van Vlaanderen houdt. Vanuit een warm gemeenschapsgevoel engageren we ons elke dag opnieuw voor mens en maatschappij. Zowel in de gemeente als in Vlaanderen en de wereld. Correct, rechtvaardig en positief. Dit in schril contrast met de tricolore zijde, die zich laat leiden door emoties. En zich zo uitspreekt tegen elke verandering en modernisering. Dat doet de N-VA niet, want als er een iets de afgelopen maanden duidelijk geworden is, dan is het dat we de Vlaamse natievorming opnieuw in beweging gezet hebben. Dankzij u en de 10.000 andere N-VA-leden.

**Laat daarom uw hart én uw verstand spreken.
Kies mét de N-VA resoluut voor Vlaanderen!**

Ik **...**

Communicatie blijft zwakke schakel

Zoals de aandachtige lezer weet, heeft Jan Peumans, N-VA-fractie-leider in het Vlaams parlement, zich reeds enige tijd vastgebeten in het dossier van de nv BAM (Beheersmaatschappij Antwerpen Mobiel), die verantwoordelijk is voor de realisatie van het 'Masterplan Mobiliteit Antwerpen'.

Zo blijkt de BAM sinds haar oprichting al voor ruim 78 miljoen euro aan erelonen voor studies en extern advies uitgegeven te hebben, terwijl de eerste steen voor de Oosterweelverbinding en de Lange Wapperbrug nog gelegd moet worden. Groep C, het communicatiebureau van Open Vld-strateeg Noël Slangen, werd ingeschakeld voor de communicatie rond deze bouwplannen en verdiende daaraan totnogtoe 3,4 miljoen euro. Voor dit jaar is een budget van 871.000 euro voorzien, een lichte daling tegenover vorig jaar. Jan tracht reeds lang, middels schriftelijke en mondelinge vragen, te achterhalen welke prestaties Groep C daarvoor verricht heeft. Begin juni vroeg Peumans in een schriftelijke vraag aan toenmalig Vlaams minister van Openbare Werken Kris Peeters (CD&V) een gedetailleerd overzicht van de verwezenlijkingen van Groep C, zodat er duidelijkheid zou komen over hoe het geld werd besteed. Pas onlangs kreeg hij een summier en weinig bevredigend antwoord van minister Hilde Crevits (CD&V). "Het ging ocharme over het organiseren van een boottocht en een wandeling met geïnteresseerde burgers, een overzicht van persartikels en het maken van een 'teneurthermometer' voor de BAM. Dat noem ik pure poenschepperij", zegt Peumans. "Zeker omdat ik

geen enkele informatie heb gekregen over realisaties van vóór 2006." In een laatste poging wilde de nv BAM alsnog aan de commissie Openbare Werken van het Vlaams parlement concrete informatie bezorgen, maar nog steeds vrij vaag: de prestaties werden wel opgelijst, maar zonder de corresponderende bedragen. Jan schreef daarom een brief naar het Rekenhof met de vraag om alle documenten inzake het communicatiebeleid van de BAM, sinds haar oprichting eind 2003 tot op heden, te kunnen inzien "teneinde onze controlefunctie als Vlaamse volksvertegenwoordigers rigoureuus te kunnen uitvoeren."

De BAM slaagt er maar niet in om de negatieve perceptie over haar werking te keren.

Want communicatie blijft een zwakke schakel bij de BAM. Ook het Rekenhof merkte recent op dat de BAM er maar niet in slaagt de negatieve perceptie over haar werking te keren. Naast de factuur van Groep C, die volgens het weekblad *Knack* eind 2000 zonder enige vorm van marktbevraging of concurrentie het communicatiecontract voor het Antwerpse mobiliteitsdossier wist te verkrijgen, betaalde de BAM de TV SAM (Studiegroep Antwerpen Mobiel, een vereniging van studiebureaus) zo'n 65 miljoen euro. Een extra 4,8 miljoen euro werd uitbetaald voor juridisch advies aan het bureau Stibbe en 4,4 miljoen euro aan financieel adviseur Deloitte.

Tewerkstellingskansen vergroten

Terwijl de werkloosheid in Vlaanderen spectaculair daalt, neemt het aantal mindervalide personen zonder job toe. Deze categorie van werknemers blijkt ook onderaan de diversiteitsladder te staan, waardoor ze in vergelijking met andere kansgroepen (zoals vrouwen, allochtonen, ouderen) het minst tewerkgesteld is. **Vlaams parlementslid Helga Stevens** stelde hieromtrent al verscheidene vragen aan de ministers Van Brempt en Vandenbroucke. Onder het motto 'nooit te oud om te leren' ging ze naar de studiedag van PluginGaps.

Deze werkgroep tracht met behulp van specifieke methodieken en samen met verschillende partners uit het ATB-netwerk (ArbeidsTrajectBegeleiding) en de uitzendsector, de tewerkstellingskansen van andersvalide personen via de uitzendsector te vergroten. Omdat deze doelgroep sterk gediversifieerd is, is een aanpak op maat noodzakelijk. Ook al kost dit geld. De uitzendsector kan hierbij een nuttige partner zijn.

Tweetalige politie in Brussel

Het Grondwettelijk Hof vernietigde begin december de federale wet waardoor Brusselse agenten een bijkomende termijn kregen alvorens een **tweetaligheids-**

attest te moeten voorleggen. Het waren de N-VA en enkele inwoners die in 2006 naar het Grondwettelijk Hof trokken om de vernietiging te bekomen van deze overgangsbepaling. Voor de N-VA kon en kan het niet dat politieagenten in Brussel nog steeds niet het bewijs dienden voor te leggen van hun tweetaligheid.

Politieagenten kunnen immers dagelijks geconfronteerd worden met situaties waarbij tweetaligheid noodzakelijk is. Bij verkeersongevallen, daden van agressie, diefstal, buren-

De N-VA kiest alvast resoluut voor Brussel, maar dan wel als tweetalige hoofdstad!

ruzie, vandalisme en talloze andere gevallen heeft de burger nood aan een politieagent die hem begrijpt en hem in zijn eigen taal kan te woord staan. Het FDF gooide nog maar eens olie op het vuur door na de uitspraak te suggereren dat politieagenten geen Nederlands moeten kunnen, omdat tweetaligheid van de dienst voldoende zou zijn. De houding van het FDF is onbegrijpelijk. Een dergelijke wijziging van de taalwetten is afbreuk doen aan de tweetaligheid van de hoofdstad.

Chinese mensenrechten

Kamerlid Jan Jambon vroeg begin december aandacht voor de mensenrechten in China. Onlangs sprak het Chinese gerecht zware straffen uit tegen vier Ti-

betaanse activisten. En vroeg het de doodstraf voor vier Oeigoerse demonstranten (Chinese minderheidsgroep in de Chinese provincie Xinjiang). Vreedzaam opkomen voor een onafhankelijk Tibet en meer autonomie eisen voor de Oeigoeren is dus levensgevaarlijk. Waaruit nog maar eens blijkt dat China nog een lange weg heeft af te leggen wat mensenrechten betreft. De veroordeelde activisten kunnen immers enkel beschuldigd worden voor het uitoefenen van hun recht op vrije meningsuiting. Een recht dat de Chinese staat overigens in artikel 35 van haar grondwet erkent. Jan kondigde aan om druk te zetten op de minister van Buitenlandse Zaken Karel De Gucht. Deze moet er bij zijn Chinese collega op aandringen meer respect op te brengen voor de vrijheid van meningsuiting en het autonomiestreven van de Tibetanen en de Oeigoeren.

Belangeloze inzet aanmoedigen

Vlaams minister van Ontwikkelingssamenwerking Geert Bourgeois maakt werk van een beleid om de talrijke vrijwilligersinitiatieven voor het Zuiden te ondersteunen. Hij richt daarvoor een helpdesk op.

In de kerstperiode bruist het in Vlaanderen traditioneel van de inzamelacties, solidariteitsevenementen en andere fondsenwervende initiatieven voor het Zuiden. Wellicht speelt daarbij mee dat we ons in die periode collectief onderhuids een beetje schamen voor het feit dat we het zo goed hebben. Dat we volop kunnen toegeven aan onze kooplust en de overvloedige feestmaaltijden.

We kunnen er inderdaad niet om heen: voor één van de meest welvarende deelstaten ter wereld is het contrast met heel wat andere landen erg groot. Zeker in deze donkere en koude maanden. Dat belast ons met een verantwoordelijkheid, een opdracht om er iets aan te doen.

Vlaanderen neemt die internationale verantwoordelijkheid wel degelijk op. En dat geldt niet enkel voor de overheid. Wereldbewustzijn vind je in ongeveer elke Vlaamse woonkamer en bij elke Vlaamse vereniging.

De Vlamingen willen zich duidelijk niet zomaar bij de ongelijkheid in de wereld neerleggen. De jongste vijf à tien jaar schieten er in Vlaanderen opmerkelijk veel nieuwe ontwikkelingsinitiatieven uit de grond. Het zijn initiatieven van mensen die vanuit hun dagelijkse leef- en werkomgeving solidair willen zijn met het Zuiden. De initiatiefnemers zijn vriendengroepen, bedrijven, vakbonden, ziekenfondsen,

scholen ... Allemaal samen vormen deze initiatieven de zogenaamde 'vierde pijler', na de eerste pijler (de ontwikkelingssamenwerking van regering tot regering), de tweede pijler (de multilaterale hulp) en de derde pijler (hulp door NGO's).

Minister Bourgeois liet deze vierde pijler in kaart brengen. Blijkt dat er in Vlaanderen minimaal 1100 initiatieven zijn, goed voor 25 à 60.000 vrijwillig geëngageerde medewerkers, die jaarlijkse 47 à 68 miljoen euro verzamelen voor ontwikkelingssamenwerking. Dit gaat dan nog louter om de minst geïnstitutionaliseerde vierdepiljer-initiatieven. Vrijwilligerswerk door de vrouwenbeweging, jeugdorganisaties of mensenrechtenbewegingen zijn hier niet meegerekend. Deze dagen brengt *Music for Life*, een samenwerking tussen Studio Brussel, Eén en Rode Kruis Vlaanderen de Vlamingen op de been voor de problematiek van de beschikbaarheid van zuiver water en watergerelateerde rampen. Vorig jaar verraste diezelfde alliantie vriend en vijand met haar succes. De financiële opbrengst voor landmijnslachtoffers overtrof de verwachtingen. Maar nog opmerkelijker was het mobiliserende effect. Jonge kinderen verbeterden bijvoorbeeld kou en regen om als straatmuzikant geld in te zamelen voor het project.

Minister Bourgeois wil dat enthousiasme en de belangeloze inzet voor het Zuiden aanmoedigen en verder helpen ontplooiën. Daarom richt hij een helpdesk op, een soort steunpunt voor al deze individuele initiatieven. Ze zullen er terecht kunnen voor actuele informatie, goede praktijkvoorbeelden van collega's, netwerking, training en advies.

Op die manier wil Bourgeois de Vlamingen helpen zich verder te ontwikkelen als wereldbewust volk, dat zich op het internationale toneel zelfbewust aanbiedt om de Noord/Zuid-kloof te helpen dichten.

Volksgezondheid steeds prominenter aanwezig op Europese agenda

Is Europese actie op vlak van volksgezondheid wel nodig? Een terechte vraag, want het is inderdaad zo dat de lidstaten en/of de regio's van de EU bevoegd zijn voor het voeren van een gezondheidsbeleid. En dat blijft ook zo: er is immers helemaal geen sprake van enige harmonisering in dit domein. Artikel 152 van het EG-verdrag zegt namelijk heel duidelijk dat Europese acties aanvullend moeten zijn op die van de lidstaten.

Toch is deze relatief beperkte rol voor Europa niet onbelangrijk. Zeker niet nu de Europese lidstaten voor een aantal gemeenschappelijk uitdagingen staan zoals de toenemende vergrijzing. Daarnaast maken grensoverschrijdende gezondheidsbedreigingen zoals vogelgriep en SARS, een gezamenlijke aanpak noodzakelijk. In de Europese eenheidsmarkt vraagt de mobiliteit van patiënten en gezondheidsverstrekkers eveneens om speciale aandacht. Tenslotte streeft de EU ernaar dat alle Europese burgers gelijke toegang hebben tot kwaliteitsvolle gezondheidszorg. Op vlak van gezondheid wordt steeds meer van de EU verwacht. Dat laat zich ook duidelijk voelen in het Europees Parlement. N-VA-Europarlementslid Frieda Brepoels: "Lidstaten en regio's kunnen hun beleid verbeteren en efficiënter maken

door het uitwisselen van goede praktijken en ervaringen. Dat geldt ook voor Vlaanderen.

Vaak staan we in Europa voor vergelijkbare uitdagingen, telkens opnieuw het warm water uitvinden is dan ook niet wenselijk. Door onze blik te verruimen en oog te hebben voor de aanpak in andere lidstaten, kunnen we veel leren van elkaar."

Volgend recent voorbeeld illustreert dit treffend. Op 7 november vertegenwoordigde Frieda het Europees Parlement bij de lancering van de *Diabetes Barometer*. Dit instrument verzamelt per lidstaat gegevens over de strijd tegen diabetes. Door gegevensuitwisseling wordt duidelijk welke beleidsaanpak resultaten oplevert. Zo kunnen middelen op een meer efficiënte manier worden aangewend.

Conclusie van dit alles: een efficiënt gezondheidsbeleid moet zo dicht mogelijk bij de burger staan: gezondheidszorg moet dus in Vlaamse handen komen. Dit staat niet in de weg dat we in een Europese context de handen in elkaar slaan en veel kunnen leren van de burens.

www.friedabrepoels.eu

VERREKIJKER

Catalanen eisen zeggenschap over infrastructuur op

In Barcelona gingen op 1 december honderdduizenden mensen de straat op om te protesteren tegen de recente chaos in het openbaar vervoer. Ze willen dat Catalonië het recht krijgt om over haar eigen infrastructuur te beslissen.

Volgens de organisatoren van de protestmars waren er 700.000 betogers, de politie hield het op 200.000 manifestanten.

Het *Plataforma pel Dret de Decidir* ("Platform voor het Recht om te Beslissen") had opgeroepen tot de manifestatie. In dat platform zijn tientallen Catalaanse verenigingen en partijen vertegenwoordigd. Aan het hoofd van de betoging werd een groot spandoek meedragen met de centrale boodschap van het Platform: "*Som una nació i diem prou! Tenim el dret a decidir sobre les nostres infraestructures*" (Wij zijn een natie en zeggen 'Genoeg is genoeg'! Wij hebben het recht te beslissen over onze infrastructuur).

Aan het hoofd van de massabetoging liepen meer dan 500 personaliteiten uit de academische, artistieke en culturele wereld, en vertegenwoordigers van alle deelnemende organisaties. Ook de *Convergència i*

Unio (Catalaans kartel van christendemocraten en liberalen), *de Esquerra Republicana de Catalunya* (Catalaanse linkse republikeinen), *Iniciativa per Catalunya Verds y Esquerra Unida i Alternativa* (Catalaans kartel van groenen en socialisten/marxisten) hadden gemobiliseerd. In tegenstelling tot hun Vlaamse tegenvoeters zien zij wel de voordelen van zelfbestuur. De betoging

in Catalonië, waarvan Barcelona met 1,7 miljoen inwoners de hoofdstad is, vond plaats daags na de heringebruikname van een belangrijke spoorweg die 42 dagen buiten strijd was geweest vanwege werkzaamheden voor een hogesnelheidsverbinding. De manifestanten willen dat het beheer van de infrastructuur aan Catalonië wordt overgedragen om een einde te maken aan dergelijke problemen die in Madrid gecreëerd worden en de Catalanen veel overlast bezorgen.

Ook op andere beleidsdomeinen vragen de Catalanen meer respect voor hun natie, die tijdens de dictatuur van generaal Franco (1939 - 1975) te maken had met stevige onderdrukking.

Nu hervormen of morgen verdrinken

Sociaal-economische hefboomen voor de deelstaten

Sinds kort voert Wallonië een advertentiecampagne in Angelsaksische bladen als The Economist en de Financial Times onder de titel “Wallonia. Excellence at the heart of Europe.” Wie de regeringsonderhandelingen tot nu toe volgde, kan niet anders dan hierbij de wenkbrauwen fronsen.

Zo komt de merknaam België slechts in kleine lettertjes voor op de advertentie. Maar wat vooral opvalt: Wallonië ziet fiscale incentives voor bedrijven als een middel voor economische groei. Laat dat net één van de drie cruciale Leterme-vraagjes zijn waarop Joëlle Milquet (cdH) en Olivier Maingain (MR-FDF) overtuigend “non” hebben geantwoord. Waarmee regeringsvorming én staatshervorming terug naar af werden gestuurd.

Vlaanderen en Wallonië hebben sinds kort sociaal-economische actieplannen op stapel staan. Met ‘Vlaanderen in actie’ en het Waalse Marshallplan willen de deelstaten het klimaat creëren om welvaart en welzijn ook morgen te verzekeren. Zo investeert Wallonië tussen 2006 en 2009 ongeveer 1,5 miljard euro in het Marshallplan en de economische troeven van het gewest. En die

zijn er: ruimte om te ondernemen is er één van. Ondertussen waarschuwen verschillende stemmen in Vlaanderen voor zelfgenoegzaamheid. Ze doen dat onder meer op basis van een vergelijking met andere Europese regio’s als de Zuid-Duitse Länder, West- en Zuid-Nederland, een aantal Britse regio’s en Baskenland. Indicatoren wijzen uit dat de omslag naar een kennisgedreven economie daar vlotter verloopt.

Maar ook andere graadmeters wijzen erop dat mooie liedjes niet eeuwig blijven duren. Zo zakte de groei van de arbeidsproductiviteit weg naar amper 1 % per jaar en kan de beroemde Vlaamse arbeidsethos niet langer de loonkostenhandicap met andere landen compenseren. Om de vergrijzing te financieren, zal elke werkende 3.700 euro extra aan belastingen moeten ophoesten of 20 % meer dan nu volgens cijfers van de Nationale Bank. En ook de meerkosten van de noodzakelijke reductie van broeikasgassen zijn zeer substantieel.

Tot slot hebben opeenvolgende staatshervormingen van dit land een bijzonder ingewikkeld kluwen gemaakt met navenant prijskaartje. De Europese Centrale Bank berekende al in 2004 dat de verschillende overheden in ons land dezelfde dienstverlening kunnen leveren met 66 % van de middelen die vandaag worden ingezet. Ondertussen zijn de 200.000 jobs van Verhofstadt voor een belangrijk deel te situeren in de overheidssector en de door de over-

heid gesubsidieerde social profit.

Toch is het vandaag vooral langs Vlaamse zijde dat gepleit wordt voor een staatshervorming. Niet als een doel op zich maar als middel om onze economie te kunnen veranderen voor morgen en het overheidsoptreden efficiënter te maken. De Vlaamse werkgeversor-

Om de vergrijzing te financieren, zal elke werkende 3.700 euro extra aan belastingen moeten ophoesten.

ganisatie Voka pleitte voor een beleid dat aangepast is aan de noden van elke deelstaat. Meest gekend is het voorbeeld van de regionale uitdagingen in het arbeidsmarktbeleid: jongeren aan het werk krijgen in Wallonië, 50-plussers aan de slag houden in Vlaanderen.

Maar ook de vennootschapsfiscaliteit ontsnapt niet aan die analyse. Het vlaggenschip van Verhofstadt II - de federale notionele interstafrek - komt vooral kapitaalintensieve bedrijven ten goede. Om eerder kennisgedreven bedrijven aan te trekken en te koesteren zou Vlaanderen er baat bij hebben om aanvullend op het federale tarief een eigen regionaal tarief te kunnen heffen binnen een bepaald plafond. In een reactie op de lancering van het sociaal-economisch actieplan *Vlaanderen in actie* in 2006 vroeg Voka dan ook niet meer of minder dan de *integrale* overheveling van sociaal-economische hefboomen, zoals de arbeidsmarkt en de vennootschapsbelasting.

Vlaams parlementslid Gino De Craemer: "Na twee jaar is het duidelijk dat de sociaal-economische plannen van de deelstaten maar kans op slagen hebben als de federale overheid bereid is zichzelf in vraag te stellen. Met dat uitgangspunt trokken we naar de onderhandelingstafel. Net daarom ook verzette onze partij zich tegen de idee van een noodregering zonder staatshervorming."

Over borrelnootjes en dikke vissen in de pan

Gemakshalve spraken de Vlaamse onderhandelaars tijdens de formatie o.l.v. Yves Leterme (CD&V) over een staatshervorming die belangrijke sociaal-economische hefboomen zou overhevelen naar de deelstaten. Onder die noemer moet men eerst en vooral een reeks van kleinere instrumenten plaatsen zoals het Federaal Participatiefonds dat goedkope leningen verstrekt aan starters of compensaties verleent in geval van uitzonderlijke schade. Het fonds sluit volledig aan bij de gewestelijke bevoegdheden inzake economisch beleid en kredietpolitiek.

Ook op andere beleidsdomeinen moeten kleinere instrumenten worden overgeheveld om te komen tot zogenaamde homogene bevoegdheden. Het gaat hierbij bijvoorbeeld om de overdracht van de steun inzake lucht- en ruimtevaart die aansluit bij de bevoegdheid van de gewesten voor het economisch ondersteuningsbeleid en het wetenschapsbeleid van de gemeenschappen. En ook de overheveling van de bevoegdheid omtrent de socio-economische vergunning voor handelsvestingen kan aanleiding geven tot een

coherent vestigingsbeleid dat afgestemd is op de ruimtelijke ordening van de gewesten.

Daarmee is de schaal borrelnootjes nog niet uitgeput. Want Vlaanderen heeft ook ambities inzake strategische netwerksectoren zoals energiedistributie waar het wenselijk is dat de Vlaamse regering bevoegd zou worden voor de tarieven. En niet te vergeten de vraag naar inspraak en mogelijkheid tot cofinanciering in de spoorinvesteringen om onze havens en steden beter te ontsluiten. Borrelnootjes hebben de eigenschap klein te zijn waardoor het risico niet denkbeeldig is dat ze tijdens dagenlange onderhandelingen tussen de mazen van het net dreigen te glippen. De onderhandelaars van N-VA moesten voldoende bij de les blijven om de lijst van kleinere bevoegdheidsoverdrachten zo maximaal mogelijk in te vullen.

Zo heeft de onderhandelingsdelegatie van N-VA er meermaals op aangedrongen om de controle en sensibilisering van bedrijven inzake normen naar Vlaanderen te verschuiven. Dit vanuit de argumentatie dat normalisatie een Europese bevoegdheid bij uitstek is waarbij de Belgische normalisatie bijna volledig is stopgezet. Een goede zaak overigens want onze open economie heeft er baat bij om zo weinig mogelijk technische handelbelemmeringen in te voeren en de Europese normen aan te grijpen als kwaliteitsmerk voor nieuwe markten. Dat competitief voordeel wordt door de federale overheid amper in de verf gezet, met name bij onze KMO's.

Om de communautaire appetijt van onze onderhandelingsdelegatie te stillen was echter meer nodig. Al gauw werd de dikke vis in de pan de beeldspraak bij uitstek van deze formatie. Daarbij dachten de N-VA'ers in de eerste plaats aan fiscale autonomie, de regionalisering van de vennootschapsbelasting, de overheveling van het volledige arbeidsmarktbeleid of de bestedingsautonomie inzake de kinderbijslag.

Iedereen wint ...

Voor de N-VA'ers was het duidelijk: regionalisering van sociaal-economische hefboomen zoals loonvorming en vennootschapsbelasting kan tot een win-winsituatie leiden voor Vlaanderen én Wallonië. Zo zal regionale loonvorming ertoe leiden dat de Waalse lonen onder het Vlaams niveau zakken wat de arbeidsmobiliteit vanuit Wallonië naar Vlaanderen kan aanscherpen en een oplossing biedt voor de krapte op de Vlaamse arbeidsmarkt en anderszits uiteraard de Waalse werkloosheid vermindert.

Voorwaarde is wel dat het werkloosheidsstelsel in Wallonië strenger wordt. Wat ons bij die andere dikke vis brengt: de overheveling van het arbeidsmarktbeleid waaronder de regelgeving voor werkloosheidsuitkeringen, brugpensioenen, tijdskrediet, uitzend- arbeid, arbeidsvergunningen enzovoort. Niet alleen om de versnip-

Vlaams parlements lid Gino De Craemer: *“De staatshervorming is geen doel op zich, maar een middel om onze economie te kunnen veranderen voor morgen en het overheids-optreden efficiënter te maken.”*

pering van bevoegdheden uit te gommen, maar vooral om de gewesten te responsabiliseren inzake activering van werkzoekenden. Nu plukt de federale overheid de vruchten wanneer een werkzoekende aan de slag geraakt. Omgekeerd betaalt de federatie - dus ook de Vlamingen - de rekening van een falend regionaal beleid inzake arbeidsbemiddeling. Met een werkzaamheidsgraad die tussen 2000 en 2005 in Wallonië met een luttele 0,1 % is gestegen, is er dus meer nodig dan het inleggen van bussen uit Wallonië naar Vlaamse jobbeurzen.

Een andere opportuniteit voor de gewesten zag het kartel CD&V/ N-VA in de regionalisering van de vennootschapsbelasting. Een kleine dosis fiscale concurrentie tussen de gewesten zou ook het achtergestelde Wallonië ten goede komen. Een gewestelijke tariefreductie op een federaal tarief zou de Waalse schatkist veel minder kosten dan de Vlaamse omdat de belastbare basis (bedrijfswinsten) in Wallonië veel lager liggen. Bijgevolg zou er voor onze zuiderburen meer ruimte zijn om een substantiële tariefverlaging door te voeren die een schokeffect kan veroorzaken in het aantrekken van investeerders. Met andere woorden: het hefboom-effect zou er groter kunnen zijn.

Hoe je een dikke vis verdrinkt ...

In de allereerste versie van de formateursnota, begin juli, opende Yves Leterme het vooruitzicht voor de gewesten op een regionale

N-VA-Kamerlid Jan Jambon: *“Tijdens de oranje-blauwe onderhandelingen legden we onder andere fiscale autonomie, de regionalisering van de vennootschapsbelasting, de overheveling van het volledige arbeidsmarktbeleid en de bestedingsautonomie inzake de kinderbijslag op tafel.”*

korting of afciëntem op de federale vennootschapsbelasting met een maximale bandbreedte van 3 %. Dat voorstel was zeker niet het meest verregaande in zijn soort.

Idealiter pleitte de N-VA voor een federaal basistarief dat fors zakt, bv. tot 20 %. De misgelopen inkomsten worden in dat voorstel gecompenseerd door een evenredige daling van de federale dotaties aan de gewesten. Bovenop dit federale tarief kunnen de gewesten dan zelf autonoom een eigen tarief heffen. Vrij eenvoudig te

realiseren en budgettair neutraal.

Twee maanden later bleef er van het redelijke tussenvoorstel van de formateur weinig of niets over. De beruchte nota-Milquet wees uitdrukkelijk elke vorm van fiscale concurrentie van de hand en vertrok van de “economische eenheid van het land”. De economische gewestvorming van België was aan de cdH-voorzitter blijkbaar totaal voorbijgegaan.

Voor de N-VA-onderhandelaars braken moeilijke tijden aan. Kamerlid Jan Jambon: “In een ware achtervolgingsrace wisten we opnieuw het perspectief te openen op een regionalisering van de vennootschapsbelasting door de formule van “fiscale incentives voor ondernemingen” in te schrijven in het - al even beruchte - menu voor de staatshervorming. En telkens opnieuw verdronk de cdH-delegatie de dikke vis in een woordenbrij die ruimte liet voor alle mogelijke interpretaties.”

Wat de moegetergde formateur er uiteindelijk toe bracht om drie duidelijke vragen te stellen, waaronder de vraag of de partijen akkoord waren met de toevoeging van de zin dat “bepaalde fiscale incentives in een bepaald afgesproken kader” door de gewesten aan bedrijven kunnen worden toegekend. Het antwoord van het Franstalige cdH en het FDF op die vraag is ondertussen gekend.

Wat nu?

Recent nog lanceerde Voka de piste om een solidariteitspact aan te gaan tussen de regio's waarbij 500.000 volwaardige jobs worden gecreëerd. De Vlaamse ondernemers zijn bereid om daarvan de helft te realiseren. Wat nog altijd betekent dat Brussel en Wallonië samen 250.000 jobs zullen moeten creëren. Dat moet de inzet worden van de economische ambities van de gewesten. En daarvoor is een staatshervorming noodzakelijk. Volgend jaar wordt dan ook cruciaal voor de toekomst van het sociaal-economisch model in België.

Brussel: het zwarte gat

Zonder fiscale autonomie, zonder overheveling van het arbeidsmarktbeleid en zonder een regionaal gedifferentieerde vennootschapsbelasting zullen Vlaanderen en Wallonië de globale competitie moeten aangaan met één arm en één been gebonden aan de Brusselse tafel die Joëlle Milquet (cdH) - met verve, het moet gezegd - gedurende zes maanden heeft vastgeschreefd.

In vele opzichten lijkt het er inderdaad op dat Brussel als een soort van zwart gat alle communautaire energie heeft opgeslorpt. Zo kwam het verzet tegen een regionalisering van de vennootschapsbelasting in de eerste plaats vanuit Brussel. Naast de Franstaligen Milquet en Maingain liet ook Guy Vanhengel (Open Vld) kritische geluiden optekenen. Dat vele maatschappelijke zetels in Brussel zijn gesitueerd

is daar niet vreemd aan. De vraag om een systeem uit te werken dat inkomsten uit vennootschapsbelasting genereert op basis van reële economische indicatoren zoals personeel, loonmassa, activa en bedrijfskapitaal zou echter een prikkel moeten zijn om te investeren in de centrumfunctie van de hoofdstad.

En ook in andere opzichten is Brussel een onbeschreven en wit blad. Zo ontbreekt het de hoofdstad - in tegenstelling tot Vlaanderen en Wallonië - aan een degelijk onderbouwd sociaal-economisch actieplan. Nochtans beschikt het stadsgewest over tal van opportuniteiten om haar hoofdstedelijke en internationale functies te valoriseren en om te zetten in jobs en welvaart voor mensen in en rond Brussel. Ook de federale overheid blijft schromelijk in gebreke als het gaat om het uittekenen van een strategie voor de hoofdstad.

Ik ...

Ledenhernieuwing kent gouden start

Begin december vond u de vraag om uw lidmaatschap te hernieuwen in de bus. De zeer snelle betaling van vele leden mogen we deze dagen ongetwijfeld ervaren als een duw in de rug van de onderhandelaars. Vele hernieuwers sturen dan ook hun welgemeende felicitaties richting Bart De Wever en zijn onderhandelingsteam. Hieronder leest u enkele reacties:

"Ik wens ook van de gelegenheid gebruik te maken om alle N-VA-medewerkers te bedanken voor de geleverde inspanningen tijdens de onderhandelingen. Ik wens jullie nog

veel moed en doorzettingsvermogen en hoop dat dit alles mag resulteren in een beter en sterker Vlaanderen!! Volhouden!"

"Proficiat met uw onderhandelingen in het bijzonder Bart voor zijn steeds klare standpunten en interviews op radio en tv. Geen enkele van de huidige politici kan het beter en correcter."

"En dat Bart (en de rest van de klik) het zo volhouden!"

Wie info over de ledenhernieuwing wenst: T. 02 219 49 30 of leden@n-va.be

N-VA-fuif trapt 2008 op gang!

Dat de N-VA de Vlaamse natievorming in beweging krijgt, werd in 2007 meer dan duidelijk.

Maar krijgt ze ook haar voorzitter, bestuursleden, leden en sympathisanten aan het bewegen?

Wie dat wil zien, komt best naar de N-VA-fuif op zaterdag 2 februari in zaal **Art Cube in Gent**. Want na een jaar van zwoegen en zweeten, mag er wel eens gefeest worden.

Wat mag u verwachten?

Een pittige nieuwjaarsboodschap, een drankje en een hapje en veel babbelen en dansplezier. Zal Bart De Wever ook dit jaar de DJ-tafel bedienen?

En heeft hij een waardige opvolger voor de openingsdans van vorig jaar - In the navy, opgedragen aan prins Laurent - gevonden? U komt het allemaal begin februari in Gent te weten.

Meer info: www.n-va.be en in het volgend nummer.

Waar wordt gefuifd?

Art Cube

Wiedauwkaai 52
9000 Gent

www.artcube.be

Routebeschrijving

Oostende - Brussel

E40 richting Gent.

Ter hoogte van de verkeerswisselaar te Zwijnaarde tussen afritten 15 en 16 neemt u de E17 richting Antwerpen.

Kortrijk - Antwerpen

E17 richting Gent.

Aan de verkeerswisselaar tussen afritten 10 en 11 neemt u de R4 richting "Gent-Zeehaven".

Ter hoogte van de T-kruising met de John Kennedylaan (afrit 1) slaat u links af, richting Gent.

U rijdt doorheen een tunnel tot aan de eerstvolgende rotonde, waar u rechts afslaait in de Port-Arthurlaan. U volgt deze hoofdweg tot net voor-

bij de Meulestedebrug. U moet de Wiedauwkaai kruisen en pas de volgende straat links afslaan, om dan weer links en vervolgens rechts de Wiedauwkaai weer op te rijden.

Het Galveston-complex ligt ongeveer 1,5 km verderop, voorbij de grote bocht op de Wiedauwkaai.

Volg de lange oprit tot het einde. ArtCube grenst aan de grote parking aan de linkerzijde (plaats voor 700 wagens).

Jongeren geboeid door regeringsvorming

Na een half jaar onderhandelen over een nieuwe regering, blijft iedereen in spanning uitkijken naar het resultaat. Zeker ook de Vlaamse studenten, zo bleek de afgelopen weken tijdens de vele debatten die in de studentensteden georganiseerd werden, al dan niet in samenwerking met de plaatselijke Jong N-VA-werking.

In Gent, Leuven en Antwerpen lokten politieke debatten en gespreksavonden volle zalen. Als er één rode draad door al die avonden liep, dan was het wel dat het publiek in grote mate de positie van de Vlaamse regeringsonderhandelaars steunde.

Niet zelden kregen N-VA-kopstukken als Bart De Wever, Jan Jambon of Jan Peumans het publiek op hun hand. Onze partij heeft duidelijk de wind in de zeilen.

Webstek in een nieuw kleedje!

De webstek van Jong N-VA trekt een nieuw jasje aan! Niet alleen grafisch is alles opgefrist, er zijn ook talrijke nieuwe mogelijkheden. Zo is er meer aandacht voor opmerkelijke citaten, opiniestukken en reflectie. Op de nieuwe webstek is er ook meer interactie mogelijk: er komt een forum waar iedereen zijn mening kwijt kan over de politieke actualiteit en de rol van (Jong) N-VA. En bezoekers kunnen een woordje achterlaten in het gastenboek. Ook nieuw is de webwinkel. Sympathisanten kunnen er allerlei Jong N-VA-spullen bestellen zoals T-shirts, polo's, balpennen, sleutelhangers, agenda's, ...

Daarnaast zijn er de vaste waarden zoals In beeld, de kalender en de nationale en lokale persberichten. Je kan er ook intekenen op de digitale nieuwsbrief. Kijk dus snel eens op www.jongnva.be

Jong N-VA Liefdadigheidsstraat 39 - 1210 Brussel jong@n-va.be - Tel. 02 219 49 30

www.jongnva.be

AGENDA

N-VA-bestuursverkiezingen

- **15/11/07 - 31/12/07** > Verkiezing afdelings- en arrondissementele besturen.
- **15/01/08** > Uiterste datum indienen kandidaturen algemeen voorzitter.
- **02/02/08** > N-VA-nieuwjaarsfuif Art Cube Gent
- **04/02/08** > Versturen stembrieven algemeen voorzitter.
- **05/03/08** > Uiterste datum terugsturen stembrieven.
- **08/03/08** > Stemmen tellen en bekendmaking uitslag verkiezing algemeen voorzitter.
- **22/03/08** > Verkiezing van een algemeen secretaris, twee algemene ondervoorzitters en de leden van het partijbestuur.
- **12/04/08** > Verkiezing van een algemeen penningmeester en van de permanente commissies van de partijraad (partijraadsvoorzitter, comité van toezicht, statutencommissie, verzoenings- en tuchtcommissie).

De Zaak 'Van Overstraeten'

Het klinkt als een Kuifje-album, maar het is een stukje Vlaamse geschiedenis. In 1985 stunte Wijkhoofdredacteur Toon Van Overstraeten toen hij door de grillen van de apparentering als VU-senator werd verkozen in Nijvel, toen nog provincie Brabant.

Dankzij het dubbelmandaat zou hij daardoor ook in de Waalse Gewests- en de Franstalige Gemeenschapsraad zetelen. Inderdaad: zou. De Franstaligen weigerden zijn geloofsbrief goed te keuren, laat staan dat ze naast hem wilden gaan zitten. Hoewel Van Overstraeten alleen maar zijn democratische plicht uitoefende, werd hij door de militaire politie met harde hand de zaal uitgezet. Om het trauma van een Vlaming in hun midden te moeten dulden nooit meer te laten gebeuren, werd op vraag van de Franstaligen niet alleen de

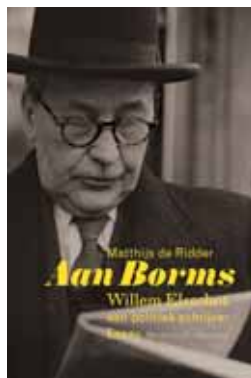
apparentering aangepast, maar ook meteen het dubbelmandaat afgeschaft. Het is een gekke wereld. Een Vlaming die verkozen wordt in Franstalig België wordt met bruto geweld aan de deur gezet, waarna onmiddellijk de wet wordt aangepast. En dat terwijl bij elke federa

rale verkiezingen een hele rits Franstalige politici worden verkozen in Brussel-Halle-Vilvoorde, zelfs al oordeelde het Grondwettelijk Hof dat zulks ongrondwettelijk is. Stel u voor dat wij Milquet, Maingaign en Onkelinx manu militari de Kamer uitzetten, omdat ze in Vlaanderen zijn verkozen, waarna we eenzijdig de kieskring splitsen. De Kamer zou te klein zijn ... Maar ja, voor de ene wordt de wet aangepast, voor de ander wordt een ongrondwettelijke situatie in stand gehouden. Mark Eyskens wist het al: België is een *apenland*.

MEERWAARDE

Aan Borms

Vlaanderen kent weinig schrijvers van wereldformaat, maar één ervan is Willem Elsschot (Alfons De Ridder). Een oeuvre van amper 750 bladzijden met een onuitwisbare literaire waarde. Vermoedelijk is het Antwerpse *burgermannetje* de beste schrijver die Vlaanderen ooit had, misschien zelfs zal hebben. En toch wordt cultureel Vlaanderen ietwat ongemakkelijk bij de naam Elsschot. De reden daarvoor werd ooit omschreven als 'de wrat in het gezicht van een verrukkelijk meisje'. Een wrat genaamd 'Aan Borms'. Geen enkel gedicht wekte zoveel bagger op als het Bormsgedicht. En nu is er een jonge Nederlandse literatuurwetenschapper die het gedicht in zijn historische context én in het literaire oeuvre van Elsschot plaatst. Matthijs De Ridder, géén familie van, boog zich over het Bormsgedicht en het Vlaamse perspectief in Elsschots werk. De ironische, licht cynische commentaar op de burgerlijkheid is tegelijkertijd de strijd van de kleine Vlaming tegen de Belgische staat. Het onovertroffen Lijmen/Het Been is niet enkel een oplichtersverhaal, maar ook een maatschappijkritiek waarbij Vlamingen de Franstalige elite misleiden. Daarmee schijnt nieuw licht op een enigma in de Nederland-

se literatuur: waarom krijgt Boorman wroeging na het oplichten van mevr. Lauwereyssen? Volgens De Ridder omdat Boorman een klein Vlaams bedrijfje oplicht. Boorman bedriegt zonder problemen rijke Franskiljons, maar als hij raakt aan 'moeder Vlaanderen', komt hij in gewetensnood. De Ridder ziet het Bormsgedicht in die Vlaamse context. Elsschot had sympathie voor de activist Borms, symbool van het onderdrukte Vlaanderen. Net zoals Van Ostaijen of Van Extergem. En na WOII werd dat symbool, bejaard en op krukken, gefusilleerd in Etterbeek. Borms

was bezoodeld door de collaboratie, maar dat was niet de Borms waar Elsschot het voor opnam. Elsschot schreef voor de activist Borms. Vermoord door de Belgische staat.

Matthijs De Ridder. *Aan Borms. Willem Elsschot, een politiek schrijver.* Meulenhoff/Manteau, 231 blz., 18,95 euro.

5 x gratis

Uitgeverij Meulenhoff/Manteau schenkt vijf exemplaren van het boek *Aan Borms*. Uw kans wagen? Stuur dan voor 6 januari het antwoord op de vraag 'Op welke begraafplaats ligt Elsschot begraven?' naar N-VM, Liefdadigheidsstraat 39, 1210 Brussel of magazine@n-va.be of fax 02 217 35 10.

Winnen de Roets 2008: J. Bosman (Lebbeke), J. Destrijcker (Dilbeek), P. Fias (Kasterlee), H. Morael (Brugge), L. Van Acker (Mortsel).

De koning geeft Verhofstadt de pap in de mond, er móet een staatshervorming komen

De vriendenkring van gewezen VU-parlementsleden wilde graag onze mening over de politieke toestand horen. Een niet-gemakkelijke opdracht. Om deze oude rotten in het vak wijzer te maken, moet je van goeden huizen zijn.

Hun vraag weigeren, kun je niet maken. Voor wie met deze dames en heren - professioneel en politiek - een eind weegs heeft afgelegd, blijft een band bestaan. Doen dus, ook al lijkt de opdracht niet meteen een akkevietje. Vervolgens, na enig overleg met jezelf, de smoes van een politiek dagboek bedacht.

Eerste bladzijde, woensdag 7 november 2007, de dag dat de Kamercommissie Binnenlandse Zaken stemt over het voorstel om B-HV te splitsen. Een scharmiermoment, hoe je het gebeuren ook bekijkt. En ga zo maar door tot donderdag 6 december, de avond voor de 180ste crisisdag. Het overzicht van een maand formatie is waarlijk indrukwekkend. Wij delen dat ons gehoor mee. Dat wilde ook zeggen dat er uiteindelijk van het genoteerde meer geschrapd dan geciteerd wordt. Bovendien bestaat ook deze politiek geladen maand uit meer dan Wetstraatnieuws.

Halverwege de maand pikken we het bericht op dat in België 1.338 honderdjarigen wonen. In 1990 was dat 546. De meeste honderdjarigen wonen in Vlaanderen, 55,8 %. Tegenover 27,9 % in het Waalse Gewest en 16,4 % in het Brussels Hoofdstedelijk Gewest. We halen deze cijfers aan omdat ze sociaal en politiek relevant zijn. Het verwijt vanuit Belgicistische hoek dat op verschillen tussen Vlaanderen en Wallonië wijzen een gebrek aan vaderlandsliefde zou zijn, houdt geen steek. Want men verzuimt erbij te zeggen dat het erkennen van deze verschillen de basis voor een efficiënt sociaal-politiek beleid is.

Wat moeten we ons afvragen? Waarom worden mensen in Vlaanderen ouder dan in Wallonië? Leven ze hier anders? Gezonder? En ginds? Gaan Waalse mensen door andere leef- en werkomstandigheden vroeger dood? Staat hun gezondheidszorg ze onvoldoende bij? Hoe snel kondigen meer Vlaamse honderdjarigen de vergrijzing van Vlaanderen aan? Hoe moet het beleid daarop inspelen, hier en ginds? En wie zijn de hoofdstedelijke bejaarden? Zijn het de Vlaamse oudjes die in de Brusselse gestichten op hun einde wachten? En die we al eens op tv zagen. *Het leven zoals het is ...* Weet je nog wel?

Als wij bijna een maand later de tekst van het dagboek herlezen, moet vastgesteld hoe achterhaald hij is. Oranje-blauw is dood en begraven. Voor een interim-regering is evenveel voor als tegen. Een noodregering

dan maar. Of iets tussen de twee? Ook de koning heeft geen vat meer op de toestand, hij haalt er Verhofstadt bij. De radeloosheid van Albert spreekt uit de 'mededeling van het koninklijk paleis'. Tussen deze van 3 december en deze van 10 december ligt een zee, zo breed als een politiek feit. Eerst ging het om "het leggen van de nodige contacten." Een week later over "het snel op de been brengen van een interim-regering en het opstarten van besprekingen die moeten leiden tot een hervorming van de instellingen."

Wie had ooit gedacht (gehoopt) dat de koning zélf de instellingen rijp voor hervormingen vindt? Dat hij deze opdracht aan de man geeft die twee ambtstermijnen lang elke staatshervorming hooghartig heeft afgewezen, is van zo'n schaamteloosheid dat het niet mooi meer is. Want wat hield Verhofstadt ons voor? Het was "kiezen tussen hem en de chaos." En wat was het resultaat? Door zijn non-beleid installeerde Verhofstadt de chaos, waarvan de niet-splitsing van B-HV maar het topje van de ijsberg is. Met een langzaam groeiende verzelfstandiging van de Vlaamse publieke opinie tot gevolg. Wég van de voorstellen die Verhofstadt in zijn verkiezingsprogramma lanceerde. Zo pleitte hij ervoor de Belgische federatie "te versterken met nieuwe *federatieve elementen* zoals als een senaat van de deelstaten." Door acht jaar lang vanuit de ivoren toren van de Wetstraat 16 geregeerd te hebben, besefte de man niet wat er in het ware land aan de groeien was. In een vraaggesprek (*Knack*, 30 mei) vertelde Annemie Van de Casteele dat Verhofstadt in de werkgroep Staatshervorming van Open VLD was komen vertellen "dat een aantal bevoegdheden van het regionale naar het federale niveau moeten overgebracht worden."

Vandaag geeft de koning Verhofstadt de pap in de mond. Nu zijn koninkrijk stormtij beleeft, besefte Albert dat het menens is. Omdat er geen 'Belgische' politici meer zijn, moet de brave man dan maar zelf initiatieven nemen in de hoop een noodregering (of was het een interim-regering?) op de been te krijgen.

Nadat de Franstalige partijen hebben vastgesteld dat de Vlaamse partijen van regeren zonder een staatshervorming niet willen weten, zoekt de koning het zelf uit. Door Verhofstadt, de verliezer van 10 juni 2007, een rol te laten spelen waagt de vorst zich op gevaarlijk terrein. Of zoals de Leuvense prof Emmanuel Gerard het formuleerde "Het land bevindt zich stilaan in een constitutioneel moeras." (*De Standaard*, 14 nov.)

En de oud VU-parlementsleden? Zij hadden het altijd al geweten dat het ooit zo ver zou komen!

Maurits van Liedekerke

Lies Jans

Thuis voelen van de kust tot aan de Maas. Lies Jans legt uit hoe ze dat doet.

Bijna 34 jaar geleden werd Lies in Brussel geboren. Samen met haar twee oudere broers groeide ze in Sint-Jans-Molenbeek op. Zo werd het Vlaams bewustzijn al van in haar jonge jaren aangescherpt. Na middelbare studies aan het Heilig-Hartcollege in Ganshoren (een ondertussen verloren gegane glorie), werd Lies aan de VUB licentiaat in de Sociologie.

“Van in mijn studentenjaren ben ik gebeten door alles wat met maatschappelijke ontwikkelingen en politieke processen te maken heeft. Zo richtte ik, samen met enkele collega-studenten, de kring *Zooion Politikon* op waarbij we vooral via debatavonden en een maandblad onze eigen inzichten over de samenleving aan onze medestudenten wilden verkondigen. Politieke sociologie was toen mijn stokpaardje. Zo maakte ik in '96 toevallig (?) mijn thesis over de rol die de toenmalige CVP (kende toen een historisch dieptepunt) nog zou kunnen spelen in het politieke landschap.”

Nadien keerde Lies met haar echtgenoot (een Bruggeling) terug naar de geboortestreek van haar ouders. Zoals iedere goede Vlaming vonden ze in Hasselt een eigen stek waar ze ervan genieten hun zontje Joris te zien opgroeien. Door deze spelingen van het lot voelt Lies zich thuis van de kust tot aan de Maas.

Haar professionele carrière bouwt ze uit binnen de ambtenarij. “Na een korte inloopperiode aan het ministerie van Ambtenarenzaken in Brussel,

werd ik diensthoofd Grondgebiedzaken en Milieu bij het gemeentebestuur van Diepenbeek. Na enige tijd wou ik toch terug naar mijn oorspronkelijke interesses en solliciteerde ik in Diepenbeek voor de functie van OCMW-secretaris. Zo heb ik sinds 2005 daar de verantwoordelijkheid over zo'n 135 personeelsleden. Een zeer boeiende, gevarieerde en uitdagende job waarbij je dagelijks geconfronteerd wordt met zowel beleidsmatige, maatschappelijke processen als met de problemen van de mens in de straat. Een sociaal engagement ten aanzien van alle Vlamingen, gekoppeld aan een degelijk beleid zijn dus geen holle woorden voor mij maar een dagelijkse drijfveer.” In 2006 werd Lies verkozen tot provincieraadslid. Samen met Veerle Wouters uit Riemst vormt ze een 100 % vrouwelijke N-VA-fractie. “Wij ondersteunen de meerderheid, maar hebben toch geopteerd voor het vormen van een eigen fractie om zo, waar nodig, onze eigen kritische mening te laten horen.”

Wat de regeringsonderhandelingen betreft, is ze opgetogen dat na deze ongelooflijk moeilijke evenwichtsoefening de staatsvorming bovenaan de agenda staat. “Die is immers noodzakelijk voor alles wat me dierbaar is, van de oude dag van mijn ouders tot de toekomst van mijn zontje.”

In de weinig uurtjes vrije tijd die Lies dan nog resten, vind je haar wellicht achter de kookpotten of liever nog in een gezellig restaurantje met enkele vrienden, waar allicht opnieuw het politieke virus om de hoek zal komen kijken in de vorm van een of andere discussie.

Werken aan een ideaal houdt immers nooit op ...

Erkenningsnummer P2A9064
Toelating gesloten verpakking -
9099 Gent - X BC 4238

V.u. & afzendadres:
Bart De Wever, VPRTI vzw,
Liefdadigheidsstraat 39,
1210 Brussel

Maandelijks behalve in juli en augustus.

Afgiftekantoor Gent X
december 2007

Nieuw-Vlaams Magazine

Colofon

Nieuw-Vlaams Magazine wordt uitgegeven door vzw Vlaams Pers-, Radio en TV-instituut en is het partijblad van de Nieuw-Vlaamse Alliantie (N-VA)

Eindredacteur:
Jan van der Vloet

Werkten mee:
Piet De Bruyn, Joachim Pohlmann,
Maurits Van Liedekerke, Marijke Verboven,
Katrien Uyttersprot en Bart Van Camp.

Coördinatie:
Piet De Zaeger

Vormgeving en druk:
JM-Grafische vormgeving, Spiegel 1,
9860 Oosterzele, T. 09 362 74 33

Foto's:
VPRTI, Belga, J. Herregods,
M. Pieters.

Jaarabonnement:
€ 12,50 op rekeningnummer
435-0259701-15 van VPRTI vzw.

Contact:
T. 02 219 49 30
Fax 02 217 35 10
E-post: magazine@n-va.be

Dit nummer werd afgesloten op
woensdag 12 december 2007.